

NELIPÜHI B AASTAL

(Esimene lugemine Ap2 ,1-11)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Kui nelipühapäev kätte jõudis, olid kõik ühes paigas koos. Äkki oli taevast kosta kohinat, nii nagu oleks tormituul puhunud, ja see kohin täitis kogu koja, kus nad viibisid. Ning neile ilmus tulekeeli, mis jagunesid ja jäid igaühe peale nende seast. Ja nad kõik said täis Püha Vaimu ja hakkasid rääkima võõraid keeli, nii nagu Vaim andis rääkida.

Aga Jeruusalemmas oli sel ajal palju jumalakartlikke juute kõigi rahvaste hulgast päikese all, ja kui tõusis kohin, jooksis kokku rahvasumm, ning nad kõik olid kohkunud, sest igaüks kuulis neid kõnelevat oma keelemurret. Nad panid seda imeks ja ütlesid üksteisele: Kas need mehed, kes räägivad, polegi Galileast? Kuidas siis igaüks meie seast kuuleb oma emakeelt? Meie, partlased, meedlased ja eelamlased, kes me elame Mesopotaamias, Juudamaal ja Kapadookias, kes me oleme pärit Pontusest ja Aasiast, Früügiast ja Pamfüüliast, Egiptusest ja Küreene poolse Liibüa aladelt, samuti siin asuvad roomlased ja juudid ühes proselüütidega - juudiusku pöördunutega; kreetalased ja araablased - kuidas me kuuleme neid kõnelevat meie oma keelemurdeis Jumala suurtest tegudest? See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps104 , lab.24ac. 29bc-30 31.34. R:30)

R: Saada oma Vaim, ja loo uueks maailma pale.

Kiida, minu hing, Issandat,
Issand, minu Issand, Sina oled väga suur.
Kui arvukad on sinu teod, Issand,
kogu maa on täis sinu loodut.
R:

Kui sa võtad neilt hingamise,
nad heidavad hinge ja muutuvad jälle põrmuks;
Sina saadad oma vaimu ja nad luuakse,
Sina teed uueks maailma palge.
R:

Issanda kirkus püsigu igavesti,
Issand olgu rõõmus oma tegude üle.
Olgu mu laul Issandale meele järgi,
sest oma rõõmu tahan ma leida Issandas.
R:

(Teine lugemine 1Ko12 ,3b-7. 12-13)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Keegi ei või öelda: "Jeesus on Issand", kui ta ei räägi Pühas Vaimus. Palju on ande, mis tulevad armust, kuid Vaim, kelle kaudu nad tulevad, on üks. Ja palju on ameteid, kuid Issand on üks ja seesama. Mitmel viisil võib Jumala vägi ilmsiks saada, kuid seda kõike teeb üks Jumal kõikide sees. Aga Vaim ilmutab end kõigile ühiseks hüveks, sest kui ihu on üks ja sel on palju liikmeid - ning kuigi liikmeid on palju, ometi ihu on üks - siis niisamuti on Kristusega. Oleme ju ühe Vaimu läbi ristitud ühte Ihusse - nii juudid kui kreeklased, nii orjad kui vabad - meie kõik oleme sama Vaimuga joodetud. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi)

Halleluuja. Tule, Püha Vaim, täida oma ustavate südamed,
ja süüta meis oma armastuse tuli. Halleluuja.

(Evangeelium Jh15 ,16-1719-23)
Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Kui te armastate mind, siis pidage mu käske! Ja ma palun Isa ja ta annab teile teise Lohutaja, et tema oleks teiega igavesti. "Kui keegi armastab mind, küll ta peab minu sõna, ja minu Isa armastab teda ja me tuleme ja teeme eluaseme tema juurde. Kes mind ei armasta, ei pea mu sõnu. Ja sõna, mida te kuulete, ei ole minu, vaid Isa sõna, kes minu on saatnud. Seda ma olen teile rääkinud teie juures viibides. Kuid Lohutaja, Püha Vaim, kelle Isa saadab minu nimel, tema õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mida mina teile olen öelnud." See on Issanda Sõna.

VENI SANCTE SPIRITUS

Püha Vaimu vägevus -
süüta oma sügavus,
kirkus meile särama.

Tule vaeseid aitama,
vaimuvalgust jagama,
valvama meid õpeta.

Oled parim lohutus,
õnnis hingekülastus,
vaim meis üles ärata.

Mures oled leevendus,
kuumal päeval jahedus,
silmist pisar kuivata.

Ustavate südamed,
hinge aimamatud teed
täida oma armuga.

Muidu kõik on mõttetü,
patune ja sisutu,
kui sa meid ei juhata.

Puhtaks tee, mis rikutud,
jooda põuast piinatut,
hingehaavad paranda.

Meie kõrkust painuta,
kalkus üles sulata,
valest aita hoiduda.

Rohket heldust osuta,
usulootust sisenda
oma seitsme anniga.

Anna vooruslikkust sa,
surmatunniks valmista,
lase õndsust pälvida.

Sissejuhatus

Meie maailm on väike ime - imetilluke planeet. Midagi uskumatult habrast, mis võiks nii kergesti hävida. Aga me oleme tõesti siin, me oleme elav tõestus, et peab olema mingi Loojavaim, kes kõik oleva on olematusest esile toonud. Nii pole küsimus selles, kas Jumal on olemas, vaid selles, et meie oleme nõdrad temasse

uskuma.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Space - the final frontier... Maailmaruum - viimane ääreala... Ei sugugi, ma ei kavatses täna rääkida ulmelisest tähelaevast nimega Enterprise, mis rändab kaugel oma koduplaneedist, et avastada võõraid maailmu, uusi eluvorme ja tsivilisatsioone. Ja kuigi see laev püüab jõuda paikadeni, kus kunagi keegi pole varem käinud, ei leia ta sealt selgust selle kohta, kes oleme meie ise.

Sest tõepoolest on inimkonnal juba praegu suured teadmised nii maailmaruumi avarusest kui mikromaailma sügavusest, kuid samas tundub, et inimese seesmisest vaimsest universumist teame me järjest vähem.

Kõigel on põhjus ja ilma põhjuseta ei sünni midagi. Ajalugu uurides tunduvad jumalate julmus ja ususõjad meile järjest veidramana, nagu poleks maailma Loojal olnud tõesti muud teha kui inimesi üksteist hävitama saata. Dokumentaalsete tõestusmaterjalide põhjal selgub aga pigem ikka, et sõjaliste vallutuste taga olid eelkõige mingi inimgrupi huvid, kes kuritarvitasid religiooni oma sõdalaste motiveerimiseks ja teiste rahvaste allaheitmiseks. Muidugi ei tohi alahinnata võimalust, et nii mõnegi ususõja taga oli puhas hullumeelsus, mõistusest lahti haagitud fanatism.

Samas peame tunnistama, et perspektiiv, kuhu niisugune teaduslik ajaloo uurimine lõpuks välja viib, on üsna troostitu. Kuidas elada teadmisega, et kõikjal on ainult pettus, millelgi ei olegi mõtet - pelgalt alatud valed ja teadmatus, ületamatu ja mõttetutu teadmatus nii maailmast kui meist enestest... sellest, kes me oleme, kust me tuleme ja kuhu läheme. Miks tekitas loodus inimese, kellel pole muud teha kui endale julmi ja vihased jumalaid välja mõelda? Miks näeb inimene vaeva, kannatab, ja lõpuks ikka sureb? Energia, ruum ja aeg ei vaja ju inimest, nad võiksid eksisteerida ilma temata sama hästi. Kahlemata, kuid mida lootusetumalt lõplikuna materiaalne maailm meile avaneb, seda enam tähendab siin ellujäämine võitlust kustutamatu januga igavese järele. Sest igavene tähendab ju teisisõnu, et seda pole võimalik ajalikuga mõõta, teaduslikult uurida. Lõpmatule mõeldes saame me tunnetada ainult määramatust ja omaenda küündimatust, mis meile ei meeldi - oi kuidas ei meeldi. Sellepärast on nii mõnedki loobunud, nad ei mõtlegi enam ei igavikule ega elu mõttele, elavad silmad maas, päevast päeva, hääbumiseni...

Kogemuste põhjal võime aga täna öelda, et nii nagu inimene väsis kord religioonist, väsis ta ka ateismist, kahtlemisest ja elu mõttetusest. Inimene on isik, ja sellepärast otsib miski temas tema enda paremat "mina", võimalust tõusta kõrgemale surelikkusest. Meie vaim tahab kohata seda Vaimu, kellest me oleme lähtunud, kellel on vastused meie igatsustele.

Kahjuks on siin maailmas kõik poolik ja ebatäiuslik. Päästetud saame olla ikka alles igavikku jõudes. Sellepärast tuleb vältida kõrkust väita kindlalt midagi, mida me ei tea, olgu selleks siis Jumala olemasolu või olematus. Teda ennast ei suuda me siin maailmas ei ette kujutada ega mõista - ning see polegi meie ülesanne, sest aru peame saama iseenesest ja oma ülesandest Looja Jumala ees. Siin maailmas oleme lõpuni õpilased, otsijad ja palujad... Tule, Püha Vaim, valgusta meie kõikide südameid ja süüta neis oma armastuse tuli. Aamen.